

Φεῦ, ἤμην ἄλλοτε κ' ἐγὼ υἱὸς καλῆς οἰκίας· ὅ,τι ζητῶ τὸ ἐδίδον. . . ἄλλα ἡ φωλεὰ μου κατέπεσεν ὑπὸ πνοῆς ἀνέμου ὀλεθρίας, καὶ ἤδη ἄρτον σὰς ζητοῦν ζῆρὸν τὰ δάκρυά μου! Δότε μου, δότε! Ὅμως μὴ τὴν ὄψιν μου ἰδῆτε· τὴν ἐντροπὴν τοῦ δυστυχοῦς αἰτοῦντος σεβασθεῖτε!

Οἱ στίχοι οὗτοι ἐλέγχουσι πρόδῃλον τὸν κάλαμον διακεκριμένου ἡμῶν ποιητοῦ, οὗτινος ἔλεως ἡ Μοῦσα ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὴν αἰδήμονα πενίαν.

Ἄπας ὁ λοιπὸς φορυτὸς τῶν καλανδικῶν χειρουργημάτων τῆς πρώτης τοῦ ἔτους 1880, ἐκτὸς ὀλίγων ἐντίμων ἐξαιρέσεων, φαίνεται μάλλον ἔργον τῶν διανομέων αὐτῶν, οὔτινες, συναισθανθέντες πιθανῶς, ὡς ἐν ἀρχῇ ἐλέγομεν, ὅτι εἶνε περιττὴ ἡ ποιήσις ὡς συνοδὸς τῶν εὐχῶν των, ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιληφθῶσι αὐτοὶ μόνοι των τοῦ ἔργου.

Δὲν τοὺς ἐλέγχομεν διὰ τοῦτο. Ὡς ἤτο ἀγνωμοσύνη μας νὰ τοὺς μεμφθῶμεν δι' ὅσον μᾶς παρέσχον διασκεδάσιν.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΓ'

ΤΗ ΚΥΡΙΑ Χ ***, ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 14 Ἰανουαρίου 1880.

Πέντε ὁλοκλήρους μῆνας εἶχον νὰ λάβω γράμμα σου, καὶ ὑπέθετον ὅτι μὲ εἶχες ἐντελῶς λησμονήσει, ὅτε, ἐπιστρέψασα εἰς Ἀθήνας, ὅθεν ἔλειψα καθ' ὅλον σχεδὸν αὐτὸ τὸ διάστημα, εὗρον ἐπὶ τῆς τραπέζης μου τρεῖς σου συγχρόνως ἐπιστολάς, πλήρεις πικρῶν μὲν παραπόνων διὰ τὴν σιωπὴν μου χαριεστάτων δὲ λεπτομερειῶν τῶν περιπλανήσεών σου καὶ τοῦ ἐν Παρισαίοις βίου σου. Καὶ εἰς μὲν τὰ παράπονά σου ἀπαντᾷ, ἐπαρκῶς ἐλπίζω, ἡ ἀπουσία μου, ἥτις, σημειῶσαι καὶ τοῦτο εἰς λογαριασμὸν τῆς εὐκρινείας μου, μ' ἔδωκε νέαν ἀφορμὴν ὅχι μόνον νὰ ἐκτιμήσω τὴν ἀγάπην σου, ἀλλὰ καὶ νὰ καμαρώσω πάλιν διὰ τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὁποίαν σοῦ προξενεῖ ἡ ἀθηναϊκὴ μου φλυαρία. Αἱ δὲ λεπτομέρειαι τῆς κατὰ τὸ πεντάμηνον αὐτὸ διάστημα ζωῆς σου, γεγραμμέναι μεθ' ὅλης ἐκείνης τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀφελοῦς ἀσυναρτησίας, ἥτις χαρακτηρίζει τὴν νωχελῆ σου φύσιν, μὲ κατεγοήτευσαν ἀληθῶς, καὶ μὲ μετεβίβασαν πολλάκις, ὡς ἐν ὀνείρῳ, ἀπὸ τῆς μικρᾶς μου ἀθηναϊκῆς φωλεᾶς εἰς τὸν εὐρὺν ὀρίζοντα τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου. Αἱ λεπτομέρειαι ἰδίως τοῦ παρισινοῦ χειμῶνος, ἡ ὥραία σου περιγραφή τῆς χιονοσκεποῦς παρόδου τῶν Ἠλυσιῶν καὶ τοῦ παγωμένου Σηκουάνα, καὶ ἡ ὀδυνηρά σου ἀφήγησις τῆς διαρκοῦς φρικιάσεως, ἥτις σὲ κατεῖχεν ὑφ' ὅλας σου τὰς σισύρας καὶ μ' ὅλην τὴν σπινθηρακίζουσαν ἐστίαν σου, μ' ἔκαμε πολλάκις νὰ διαβράγῃ εἰς ἀσβεστον γέλωτα. Ἡξεύρεις διατί; Ἐνθυμῆθην τὰς καλοκαιρινὰς σου ἐπιστολάς, καὶ

τὴν δροσομανίαν ἥτις σὲ εἶχε καταλάβει· ἀνεμνήσθην ὅτι ἀφῆκες ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ τὴν Ἑλβετίαν, διότι δὲν τὴν εὗρισκες ἀρκετὰ δροσεράν, καὶ ὅτι ἐθάδιζες πρὸς βορρᾶν εἰς ἀναζήτησιν ψύχους· ἐσυλλογίσθην τέλος τὴν δημηῶδη ἑλληνικὴν παροιμίαν: τὰ μικρὰ δὲν ἤθελες, τὰ μεγάλα ἔγυρνες, καὶ ἐξεκαρδίσθην σκεπτομένη, ὅτι εἴκοσι βαθμοὶ ὑπὸ τὸ μηδὲν εὐχαρίστησαν τέλος πάντων καὶ μὲ τὸ παραπάνω τὴν ἀπληστίαν σου.

Ἡξεύρεις ὅμως ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ μικροὶ καὶ ἄσημοι Ἀθηναῖοι δὲν καθυστερήσαμεν εἰς τὴν τουρτουριστικὴν συναυλίαν, τὴν ὁποίαν συνεκρότησαν ἐφέτος οἱ πάγοι καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην; Τετράκις μέχρι τοῦδε ἐλεύκανεν ἡ χιών τὰς ὁδοὺς καὶ τοὺς ὁρόφους τῶν οἰκῶν μας· ὁ βορρᾶς, τοῦ ὁποίου ἐθρηνοῦμεν ἄλλοτε καὶ ἰδίως πέρουσι τὴν ἀπουσίαν, πνέει ἀδιακόπως σχεδὸν ἀπὸ δύο ἡδὴ μηνῶν, καὶ τὰ ὕδατα τῶν ὑπαίθρων αὐλάκων παγώνουσι κατὰ πᾶσαν σχεδὸν νύκτα. Εὐτυχῶς παγώνει μαζὺ των καὶ ὁ πηλὸς τῶν ὁδῶν μας, αἵτινες στίλβουσιν οὕτω καὶ λαμποκοποῦσι τὴν πρωτάν, ὅσον οὐδεμία ποτὲ δημοτικὴ ἀρχὴ θὰ τὸ κατῴρωνε.

Δὲν σοῦ περιγράφω λεπτομερῶς τὰ τοῦ χειμῶνός μας, διότι τί νέον δύνανται νὰ μάθωσιν οἱ δύο μόλις βαθμοὶ ψύχους, τοὺς ὁποίους ἐξήσαμεν ἡμεῖς, εἰς τοὺς εἴκοσι, τοὺς ὁποίους ἐζησες σύ; Τὰ συνάχιά μας, καὶ τοὺς βῆχάς μας καὶ τὰς πορφυράς μας ρίνας, τὰ εἶχετε, ὑποθέτω, καὶ σεῖς, πολὺ ἀφθονώτερα καὶ ποικιλώτερα, καὶ οὐδεμίαν ἐπομένως θὰ ἔχεις διάθεσιν νὰ μάθης, πσάκις ἐπταρνίσθην κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα, καὶ πῶς βασανίζομαι νὰ θεραπεύσω τὰς χιονίστρας τῶν χειρῶν μου. Ὅ,τι ὅμως θέλεις νὰ μάθης, ὅ,τι ἀπαραιτήτως ἐπιθυμεῖς νὰ σοῦ διαγηθῶ, εἶνε τὸ πῶς διασκεδάζομεν ἐφέτος. Χορεύομεν; Πηγαίνομεν εἰς τὸ θέατρον; Ἀκούομεν μουσικὴν; Γίνονται συναναστροφαί;

Εἰς ὅλα σου αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα ἀδύνατον, ἔννοεῖς, μοῦ εἶνε ν' ἀπαντήσω διὰ μιᾶς καὶ μόνης μου ἐπιστολῆς. Ἠσύχασε ὅμως, καὶ δὲν θὰ σ' ἀφήσω δυσηρεστημένην, ἀφοῦ θέλεις νὰ τὰ μάθης ὅλα. Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ βαρυνθῇς ἐπὶ τέλους τὴν φλυαρίαν μου, ἐπὶ τῷ ὄρῳ bien entendu νὰ βαρυνθῶ καὶ ἐγὼ τὴν ἰδικὴν σου. Χορεύομεν; ἐρωτᾷς. Καὶ τί ἄλλο κάμνομεν; σοῦ ἀπαντῶ. Οἱ χοροί, καὶ αἱ χορευτικαὶ ἐσπερίδες, καὶ αἱ δευτέραι (θὰ ἔπρεπεν ἴσως δευτέρα κατὰ σέ, ἥτις εἶσαι à cheval sur la grammaire· ἀλλὰ τί νὰ σοῦ εἰπῶ; δὲν μοῦ ἔρχεται) καὶ αἱ τρίται ἤρχισαν ἤδη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνός, καὶ φαντάσου τί κακὸν ἔχει νὰ γείνη μέχρι τῶν ἀπόκρεω, αἱ ὁποῖαι συμπίπτουν ἐφέτος... τὴν τρίτην Μαρτίου. Αἱ χορευτικαὶ καὶ διασκεδαστικαὶ μας ὁρέξεις ἀνεπτύχθησαν, βλέπεις, κατ'

εὐθὺν λόγον πρὸς τὴν διάρκειαν τῶν ἀπόκρεω, καὶ ἀπὸ τῆς α' Ἰανουαρίου, ὅτ' ἐδόθη ὁ πρῶτος γενικός χορὸς τῆς Αὐλῆς, ἐπέρχονται καθ' ἑξῆς μάδα ἀλλεπάλληλοι αἱ προσκλήσεις, αἱ δὲ ὀλίγαι μᾶς ῥάπτριαι δὲν προφθάνουσιν, ὅχι νὰ μᾶς ῥάπτωσιν, ἀλλ' οὐδὲ κἂν νὰ μᾶς ἀκούωσι. Κατήντησαν καὶ αὐταὶ *personnages*, καὶ πολὺ φοβοῦμαι μήπως δρῶσιν ἐπὶ τέλους ὥρας ἀκροάσεων, ὡς οἱ ὑπουργοὶ μᾶς.

Περὶ τοῦ αὐλικοῦ χοροῦ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους δὲν σοῦ γράφω τίποτε. Ἦτο ὅμοιος κατὰ τὴν λαμπρότητα πρὸς τοὺς χοροὺς τῶν παρελθόντων ἐτῶν, τοὺς ὁποίους γνωρίζεις, διότι εἶδες πολλοὺς ἐπιφυλάσσομαι δὲ νὰ σοῦ γράφω λεπτομερέστερον περὶ τοῦ μικροῦ χοροῦ, ὅστις δίδεται ἀπόψε, διὰ τῆς προσεχοῦς μου ἐπιστολῆς. Ἀς σοῦ εἴπω σήμερον ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ χοροῦ τῆς Κυρίας *Serpieri*, καὶ ταῦτα, σημειώσω, οὐχὶ μεθ' ὅλης τῆς λεπτομερείας, τὴν ὁποίαν ποθεῖ ἡ ἀπληστός σου περιέργεια, διότι οὔτε τὰ ὅρια ἀπλῆς ἐπιστολῆς θὰ ἐχώρουν ὅσα θέλεις σύ, οὔτε ὁ κάλαμος τῆς φίλης σου θὰ ἐπῆρκει. Περὶ τὴν χορευτικὴν αὐτὴν ἐσπερίδα, — διότι οὕτω τὴν ὠνόμαζον μετριοφρόνως τὰ προσκλητήρια — ἐγένετο πολὺς ἐκ προσιμίων ὁ πάταγος, καὶ ἀμύθητον ὑπῆρξε τὸ πλῆθος. — ἄρρεν καὶ θῆλυ — ὅπερ ἔφερε τὴν προχθὲς ἐσπέραν ἔνδυμα γάμου. Οὕτω δὲ τὸ μέγα ἐκεῖνο μέγαρον, τοῦ ὁποίου ἐθαυμάσαμεν, ἐνθυμεῖσαι, ἄλλοτε ὁμοῦ τὰς ἡμιτελεῖς μὲν ἀλλ' εὐρείας καὶ πολυπληθεῖς αἰθούσας, ἐπληρώθη μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν τελευταίων γωνιῶν τοῦ μεσορόφου, κ' ἐνόμιζεν ὁ περὶ τὴν δεκάτην ὥραν τοῦ προχθὲς Σαββάτου εἰσερχόμενος εἰς τὰ κατὰκοσμά ἐκεῖνα δώματα, ὅτι παρίσταται εἰς δημοσίαν τινὰ ἀγόρευσιν τοῦ νέου ἡμῶν ἱεροφάντου Μακράκη, πολὺ πρὶν ἢ ὁ εἰσαγγελεὺς μετριάσῃ κἄπως τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ νοήμονος κοινοῦ τῆς πρωτευούσης, ὅπερ ἐτίμησεν ἐσχάτως τὸν προφήτην, κατὰ τὰς τελευταίας βουλευτικὰς ἐκλογάς, δι' ἑπτὰ χιλιάδων ψήφων, εἰς δόξαν τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας! Ἡ πληθὺς δὲ αὕτη, κατὰ τὴν ὁμόφωνον τῆς ἰδίας πληθὺς γνώμην, ὑπῆρξε τὸ μόνον ἐλάττωμα τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης ἐσπερίδος, καθ' ἣν ἡμιλλῶντο ἡ ἀμίμητος καλλιτεχνικὴ τοῦ οἴκου διακόσμησις, ὁ ἀπλετος διὰ φωταερίου φωτισμὸς τῶν περιχρῶσιν αἰθουσῶν, ἡ τῆς ὀρχήστρας τελειότης, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ κομψότης τῶν ἐσθῆτων, ἡ χάρις τῶν χορευτριῶν, ἡ κοινωνικὴ σημασία τῶν προσκεκλημένων, τοῦ δειπνοῦ ἢ ἀφθονοῦ καὶ ἀριστοτεχνικῆς ποικιλίας, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἡ προσήνης εὐγένεια καὶ περιποιητικότης τῶν οἰκοδεσποτῶν. Δὲν ἐπιχειρῶ, φιλτάτη, νὰ σοῦ περιγράψω τὰ θαυμάσια τῆς οἰκίας, οὐδὲ τὸν καλλιτεχνικὸν εὐτρεπισμὸν τοῦ μεγάρου ἐκείνου, ὅπερ ἀνῆγειρεν ὁ πλοῦτος τοῦ οἰκοδεσπότου καὶ

ἡ τέχνη διακεκριμένου Ἑλλήνος ἀρχιτέκτονος, τοῦ Κ. Θεοφιλά. Θὰ ἐχρειαζόμην πολλὰς σελίδας, ἵνα σοῦ ἀποδώσω διὰ λέξεων τὴν βαθεῖαν ἐντύπωσιν τοῦ θαυμασμοῦ, τὸν ὁποῖον μοῦ ἐπροξένησεν ἡ κατὰλευκος καὶ δι' ἀναγλύφων ἐκ ναστοχάρτου περίκοσμος αἰθουσα κατὰ τὴν βορειοανατολικὴν πρόσοψιν τοῦ μεγάρου, ἡ διαίρουμένη εἰς δύο διὰ κομψοτάτων στηλῶν ἐκ λευκοῦ πεντελικοῦ μαρμάρου, ἡ παρ' αὐτῇ δεξιόθεν μικροτέρα, διακεκοσμημένη διὰ γραφῶν καὶ ἐπίπλων κατὰ τὸν ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ' σурμόν, ἡ ἄλλη παρακειμένη, ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς ὁποίας ἀνευρίσκει τις τὸν ρυθμὸν καὶ τὰς γράγας τῶν πομπηϊκῶν δωματίων, τὸ περαιτέρω μαγευτικὸν μικρογράφημα τῶν ἀραβουργημάτων τῆς Ἀλάμβρας, καὶ τέλος τὸ ἐκ ξύλου δρυὸς περιγλυφον ἐστιατόριον, ὅπου διαρκῶς ἐστρωμένον κυλικεῖον ἀνέψυχε τοὺς διψῶντας κ' ἐνεδυνάμου τοὺς ἀπαύστως σχεδὸν πεινῶντας στομάχους τῶν προσκεκλημένων, χορευόντων καὶ μὴ. Ἄλλως δὲ ἡ περιέργειά σου θὰ ἐπιθυμεῖ ἀναντιρρήτως λεπτομερεστέραν μᾶλλον καὶ φλυαροτέραν τὴν περιγραφὴν τῶν κυριῶν καὶ τῶν ἐνδυμασιῶν των. Καὶ δι' αὐτὸ ὅμως... τί νὰ σοῦ εἴπω! ἐντρέπομαι, ἀλλ' ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ὀλίγα ἐνθυμοῦμαι, διότι ὀλίγα εἶδον. Ἦμεθα τόσον πολλοὶ καὶ τόσον πυκναί, ὥστε σὲ βεβαιῶ, ὅτι πολλὰς μᾶς φίλας μόλις κατῴρθωσα νὰ ἴδω καὶ νὰ χαιρετήσω εἰς τὸ τέλος τοῦ χοροῦ. Σοῦ ἀναφέρω μόνον ἐν γένει, ὅτι αἱ ἐσθῆτες τῶν χορευτριῶν ἦσαν θαρεῖαι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ὅλαι σχεδὸν πλούσιαι, ἐκτὸς ὀλιγίστων — δυστυχῶς! — ἐξαιρέσεων. Τρίχαπτα πανταχοῦ, πλημμύρα *de points d'Angleterre et de points de Bruxelles*, κεντήματα βαρύτιμα, φορέματα ἐκ μεταξοπτίλου, ἀδάμαντες καὶ μαργαρίται εἰς σχήματα περιδεραιῶν καὶ πτίλων καὶ χρυσαλλίδων, ἄνθη χαριέστατα, ὠραιότερα τῶν ἀλθηνῶν, καὶ οὐραὶ... οὐραὶ... οὐραὶ... τόσον μακραί, ὥστε ἐσχίσθησαν, ἐσχίσθησαν καὶ πάλιν ἔμειναν. Καὶ πῶτα ἦσαν αἱ ὠραιότεραι τοῦ χοροῦ; θὰ μ' ἐρωτήσης βέβαια. Τί νὰ σὲ εἴπω; Ἦξεύρεις, ὅτι ἔχω τὸ φοβερὸν ἐλάττωμα νὰ ἦμαι δύσκολος, καὶ ὅτι σπανίως τολμῶ ν' ἀπονέμω τίτλους καλλονῆς. Πρέπει ὅμως ὅπως δὴποτε νὰ διακρίνω μεταξὺ τοῦ πλῆθους τὴν ζωρότητα καὶ τὴν χάριν τῆς Κυρίας Α., τὴν ἥρεμον μεγαλοπρέπειαν τῆς Κυρίας Κ., τὸ ἐπιβάλλον παράστημα τῆς Κυρίας Σ. καὶ τὸ ἀφελὲς ἐκεῖνο ἄλλ' ἀνθρώπιατον κάλλος τῆς Κυρίας Ν., ὅπερ κρῖμα ἀληθῶς ὅτι ἀτελῶς ἐκτιμᾷ ἡ ῥάπτριά της. Ἐκ τῶν δεσποινίδων μὲ ἤρεσαν πολὺ δύο μικρὰ μικρὰ ἀλλὰ χαριέστατα κοράσια, ἅτινα διατηροῦσιν ἐπὶ τοῦ ἀφελοῦς των πρῶτου ὅλην τὴν χάριν τῆς νεαρᾶς των ἡλικίας, καὶ ἀντανατέλλουσιν ἐπὶ τῆς ἐρυθρίωσης μορφῆς των ὅλον ἐκεῖνο τὸ ἀνέκφραστον τῆς ἀθωότητος

τητος γόητρον, ἥπερ, δυστυχῶς, ἐξαλείφει παρ' ἡμῖν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἢ μετὰγγις τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἑσπερίας. Ἡ δεσποινὶς Κ. καὶ ἡ δεσποινὶς Κ. εἶνε κομψότατα κόραι, καὶ πεποίθησιν ἔχω, ὅτι θὰ γείνωσιν ἔτι κομψότεραι καὶ ὠραῖαι κυριαί.

Ὁ χορὸς ὑπῆρξε ζωηρότατος καὶ πλήρης ἀδιαπτώτου εὐθυμίας ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους· τὸ δὲ ἀκροτελεύτιον cotillon διέκριναν ὠραιόταται εἰκόνες—σοῦ μεταφράζω οὕτω τὰς figures—ὧν δύο ἰδίως παρήγαγον ἀληθῶς μαγευτικὸν ἀποτέλεσμα. Κατὰ τὴν μίαν ἐξ αὐτῶν εὐρέθησαν διὰ μιᾶς οἱ πλείστοι τῶν χορευτῶν περιβεβλημένοι πολυχρώμους καὶ ποικίλους ἐκ σιγαροχάρτου ἐνδυμασίας, ἃς ἐξήγον αἱ χορεύτριαί των ἐκ μικρῶν περιχρυσῶν κυλίνδρων, διανεμηθέντων εἰς αὐτὰς ἐπὶ τούτῳ· περιδινούντο δὲ οὕτω τὰ χορεύοντα ζεύγη ἐντὸς τῆς καταφώτου αἰθούσης, καὶ τὸ θέαμα μοι ἀνέμνησεν εἰκόνα τινὰ τῶν ἀπόκρεω τῆς Βενετίας, ἣν εἶδον ποτὲ ἐν Ἰταλίᾳ. Κατὰ τὴν ἄλλην ἑθραυον αἱ χορεύτριαι κατὰ κεφαλῆς τῶν χορευτῶν των λευκὰς ἐκ λεπτοτάτου χαρτίου σφαίρας, καὶ ἀνεπήδα ἐξ αὐτῶν νέφος ὁλόκληρον μικρῶν τεμαχιδίων χάρτου λευκοῦ, ἅτινα ἐπλήρουν, ὥς χιόνος νιφάδες, τὸν ἀέρα, τὸ ἔδαφος τὰς κόμας τῶν κυριῶν καὶ τῶν κυριῶν τὰ μελανά φορέματα. Ἐνόμιζες ὅτι χιὼν κατέπιπτε τὴν στιγμὴν ἐκείνην πυκνῇ, καὶ ἠπόρευε ὅτι δὲν ἦσθάνεσο παγωμένους τοὺς λοβοὺς τῶν ὠτίων σου.

Τὴν πέμπτην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον τὸ μέγαρον ἦτο σκοτεινόν, καὶ τοὺς λοβοὺς τῶν ὠτίων μας ἐπάγωνεν ἀληθῶς ἡ παγερὰ ἀτμοσφαῖρα τῶν Ἀθηνῶν, ἐν μέσῳ τῶν κλειστῶν ἀμαξῶν, αἵτινες μᾶς μετέφερον οἰκαδε.

ΣΟΦΙΑ.

Γνώμαι· καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετὰφρασις Γ. Ζωχιού.]

372.

Οἱ πλείστοι νεανῖαι τὴν σκαιότητα καὶ τὴν ἀγροικίαν ἀφέλειαν νομίζουσι.

373.

Ἰπάρχουσι δάκρυα, καὶ ἡμᾶς πολλάκις ἐξαπατώντα, ἀφ' οὗ ἐξηπάτησαν ἄλλους.

374.

Ὁ νομίζων ὅτι ἀγαπᾷ τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ, αὐτῆς χάριν, μεγάλως ἀπατάται.

375.

Οἱ μικροὶ τὸν νοῦν συνήθως ἀποδοκιμάζουσι πᾶν ὅ,τι ὑπερβαίνει τῆς ἀντιλήψεως αὐτῶν τὰ ὅρια.

376.

Τὸν μὲν φθόνον καταλύει ἡ ἀληθινὴ φιλία, τὴν δὲ θρύψιν ὁ ἔρως ὁ ἀληθής.

377.

Ἡ περίνοια ἀρρατάνει τοῦ σκοποῦ, ὅχι διότι δὲν φθάνει μέχρις αὐτοῦ, ἀλλὰ διότι ὑπερβαίνει αὐτόν. Τοῦτο δὲ αὐτῆς τὸ ἐλάττωμα εἶναι τὸ μέγιστον.

378.

Συμβουλὰς πολλοὶ δίδουσι, σύστημα ὅμως διαγωγῆς οὐδεὶς μεταδίδει.

379.

Ἀμαυρομένης τῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀξίας, συναμαυροῦται καὶ ἡ περὶ τοῦ καλοῦ αἴσθησις αὐτοῦ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ τῶν μαθητῶν τοῦ σχολείου πτωχοῦ τινος χωρίου ἦτο μικρὸς τις μαθητὴς ἀτακτοτατός καὶ ἀμελέστατος ἰδίως εἰς τὴν ἀριθμητικὴν. Ὁ διδάσκαλος θέλων νὰ παραστήσῃ εἰς αὐτόν τὴν πρᾶξιν τῆς προσθέσεως ζωηρότερον, τῷ εἶπε τὸ ἐξῆς παράδειγμα·

Εἰς τὸ δεξιόν μου θυλάκιον ἔχω πέντε τάλληρα καὶ εἰς τὸ ἀριστερόν δύο· πόσα τάλληρα ἔχω ὅλα ὅλα;

— Γὰρ νὰ τα ἰδῶ! ἀπεκρίθη ὁ μαθητὴς χωρὶς τὸ παράπαν νὰ ταραχθῇ.

Καὶ ὁ τάλας διδάσκαλος τί νὰ κάμῃ, ἐγέλασε καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ἀμνηχανίᾳ του.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἡ δξύνουα τοῦ πατρὸς, ὅσον μεγάλη καὶ ἂν ᾖ αὕτη, ἀμβλύνεται, ὅταν πρόκηται νὰ συγκρίσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ τέκνου του.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ ἐν Σουεζ τῆς Αἰγύπτου ὑποπρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Δημοσθένης Μητσάκης, γράφει ἡ «Ὁρα», ἀποστελλόμενος ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἀνεχώρησεν ἐκ Σουεζ εἰς Ἀβυσσινίαν περὶ τὰ τέλη Μαρτίου 1879. Δι' Ἀδόβης δὲ, ὅπου ἀφίκετο τὴν 20 Μαΐου, καὶ Λαβροταβὸρ ἀνῆλθε πρὸς τὸν βασιλέα Ἰωάννην διὰ φιλοφρονεστάτης ἐπιστολῆς προσκαλέσαντα αὐτόν παρ' ἐαυτῷ καὶ προστάξαντα τὰ δέοντα πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ὁδοιπορίας, ἰδίως δὲ τὰ τῆς διαβάσεως τοῦ ποταμοῦ Τακαζέ. Περίεργος δὲ εἶνε ἡ ἀφήγησις τῆς ἐπιπόνου ταύτης ὁδοιπορίας. Ὁ Ἑλλὴν πρόξενος ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀδόβης τὴν 2αν Ἰουλίου συνοδευόμενος ὑπὸ δέκα στρατιωτῶν, οὓς ὁ στρατάρχης (Ραῦ) Ἀλούλης ἐπεμψεν αὐτῷ μετ' ἐνὸς ὑπασπιστοῦ (Μπιλέτα)· μετὰ δὲ πορείαν 42 ἡμερῶν, καθ' ἣν καὶ ποταμούς διεκολύμβησε καὶ ὑπὸ χειμάρρων ἐβράχην, ὑπερέβη δὲ πεζὸς πολλάκις μεγάλα καὶ γιγνοσέπη ὄρη, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἡμίονον δύσβατα, ἀφίκετο τὴν 12[24] Αὐγούστου εἰς Λαβροταβὸρ, τὰ στρατόπεδον τοῦ βασιλέως Ἰωάννου, ὅστις ἀνησυχῶν διὰ τὴν βραδύτητα εἶχε προαπεσταλ-